

15
TEMMUZ

HEZARFEN AHMET ÇELEBİ ORTAOKULU
15 TEMMUZ ÇOCUK GAZETESİ
ÖZEL SAYI

PAARAYLA SATILMAZ

Türkiye aşkına

İÇİNDEKİLER

YAZILAR

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip ERDOĞAN'ın 15 Temmuz Konuşma Metni	1
15 Temmuz Şehidine- Esra MAYTALMAN	2
Kara Gece-Mihriban Nur SÜMERTAŞ, Gülse Nehir KAZAN	3
15 Temmuz'un Ardından- Mehmet KEMİKSİZ	4
Üsküdar'da Bir Şehit Oğlu Şehit-Mehmet KEMİKSİZ	6

GÖRSELLER

15 Temmuz Afişi- Doğan YILMAZ	8
15 Temmuz Gazi Ziyareti	9
15 Temmuz Okul Panosu	10
15 Temmuz Demokrasi ve Milli Birlik Töreni	11

CUMHURBAŞKANI RECEP TAYYİP ERDOĞAN'IN 15 TEMMUZ KONUŞMA METNİ

Milletin, namuslarına emanet ettiği silahı, tankı, uçağı millete doğrultan FETÖ' cüler, o gece karşılarında bir kez daha halkımızı, güvenlik güçlerimizi ve tüm kurumlarıyla devletimizi buldu. Kadınıyla, erkeğiyle, genciyle, yaşlısıyla tam bir seferberlik ruhu içinde omuz omuza kahramanca mücadele eden aziz milletimiz, 251 evladını şehit verme pahasına büyük bir zafere imza attı. Darbe ve işgal girişimini püskürttüğümüz bu şanlı zafer, aynı zamanda tüm dünyaya bağımsızlığımızı, milli iradenin hâkimiyetini ve demokrasinin haysiyetini korumak için neler yapabileceğimizi gösteren çok önemli bir ders ve mesaj oldu.

" SADECE BİR DARBE TEŞEBBÜSÜNÜ BASTIRMA HİKÂYESİ DEĞİL "

Hainlere karşı iman dolu göğsünü siper eden vatandaşlarımızın kahramanlıklarını anlatacak. Her cümle, her yazı, her hitap eksik kalır. Çünkü milletimizin 15 Temmuz' da yazdığı destan, sadece bir darbe teşebbüsünü bastırma hikâyesi değildir. O gece milletimizin vatanı, bayrağı, istikbali ve istiklâli için 1071 ' de Malazgirt' teki, 1453 ' te İstanbul' un Fethi' ndeki, 1915 ' te Çanakkale' deki iradesi tekrar tecelli etmiştir. Ölümü öldürenler, gerektiğinde çıplak elleriyle tanklara meydan okuyanlar var olduğu sürece, Allah' ın izniyle ezanımız susmayacak, bayrağımız inmeyecek istiklalimize ve istikbalimize kastedenler hedeflerine ulaşamayacaktır. " VAZGEÇMEYECEĞİZ "

Bu anlayışla devlet olarak 15 Temmuz ruhuna ve şehitlerimizin emanetine sahip çıkıyor, küresel bir ihanet şebekesi olan FETÖ i le mücadelemize kararlılıkla devam ediyoruz. Hem yurt içinde hem de yurt dışında inlerine girip derdest ettiğimiz FETÖ' cüleri Türk adaletine teslim etmeyi sürdürüyoruz. Dünyanın neresine kaçarlarsa kaçsınlar, son FETÖ' cü hain de hukuk önünde hesap verene kadar mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz.

15 Temmuz Demokrasi ve Milli Birlik Günü vesilesiyle, Türkiye geçilmez' diyerek 15 Temmuz 2016' daki terör saldırısına karşı koyarken şehit olan kardeşlerimi bir kez daha rahmetle yâd ediyor, gazilikle şereflenen vatandaşlarıma sağlıklı ve uzun ömürler diliyorum. O gece derin bir basiretle vatanına, bayrağına ve iradesine canı pahasına sahip çıkan milletimin her bir ferdini saygıyla selamlıyorum.

CUMHURBAŞKANI RECEP TAYYİP ERDOĞAN

15 TEMMUZ ŞEHİDİNE

Sen Türk kahramanı,
Bu vatanın Őehidi,
Bir mucize yarattın,
Dünya bunun Şahidi.

Gücün tanka, tüfeęe bedel,
Ölüm bile teęet geęer,
Utandı senden ecel,
Bu vatan her Őeye değer.

Yüreęimizdeki yurt sevgisi,
Cihanın gücüne bedel,
Senin Őanın bin tankı
AŐıp da delip geęer.

Pusu kuran hainler,
“Yeneceęiz” zannettiler.
Biz göęüs gerince,
Türk’ün gücünü gördüler.

Esra MAYTALMAN-6/D

KARA GECE

15 Temmuz'u 16 Temmuz'a bağlayan gece idi. Tüm İstanbul derin bir uykundaydı. İlk önce ardı ardına bomba sesleri duyuldu. Bu sesler çoğalarak silah sesleri ile bütünleşti. Tüm halk sokağa dökülmüştü. O andan itibaren, ya istiklâl ya ölümdü. Halk silahlı askerlere direnemiyordu. Neyse ki Yüzbaşı Süleyman Bey ve silah arkadaşları, tam zamanında yetişmişti. Ne kadar karşı çıksalar da düşman hızlı ve çevikti. Yüzbaşı Süleyman Bey'e yardım gerekiyordu. Askerler birer birer şehit oluyordu. Hemen Binbaşı Faruk Bey ve kahraman askerler tarafından yardım geldi. Kanlar dökülüyordu, bu kanların bazıları analara babalara, bazıları çocuklara ve bazıları da kahraman askerlerimize aitti. Duyuldu bir silah sesi, vurulan kişi Yüzbaşı Süleyman Bey'di. Binbaşı Faruk Bey hemen koştu yanına ve dedi ki: "Ey Yüzbaşı! Gidecek misin vatan böyle iken bölünürken, sağ olmayacak mı vatan onurla, bizim onurumuzla!" Yüzbaşı Süleyman Bey titrek bir sesle "Vatan sağ olsun!" dedi ve hayata gözlerini yumdu. Aniden bir mucize oldu bir yıldız ile hilal yansıdı Süleyman Bey'in ü bedeninden akan kana.

Mihriban Nur SÜMERTAŞ-6/A
Gülse Nehir KAZAN-6/A

Neler Neler Öğrendim Baba,
Vatana Kurban Gittiğin Gece...
(Şehit Ömer Halisdemir'in Oğlu Doğan
Ertuğrul'un dilinden)
Yatma saatlerimizde evde...
Yavaş yavaş el ayak çekiliyordu. Sessiz bir
karanlık çöküyordu; Ankara'nın üstüne.
Sabah koşuşturmalar, korna sesleri ve hayatın
çilesinin başlaması ile son bulacak sükûnetli
vakitlerin ardından yeni gün başlayacak
sandım yine.
Bu gece bir başkaydı nedense. Huzursuzluk;
içimizi inceden kemiren bir depreniş, hiç
hissetmediğimiz kadar tedirginlik ve sensizlik
korkusu.
Meğer sana haber gelmiş babam! Dedeme her
şeyi anlatmışsın.
Muradına ya, her fırsatta dedemle dertleşmek,
hasret gidermek, evden, köyden, bahçeden,
bağdan konuşup, hal-hatır sormak,
toprağından haber almak... Tıpkı toprağının
kokusuna hasret, gurbette yaşayan Anadolu
yiğidi arkadaşların gibi.
Rüyada dedemi gördüğünü, onunla konuşup
içinde bir huzursuzluk olduğunu anlatmışsın
O'na.
O da sana: "Gönlünü ferah tut oğul, hayır olsun
İnşallah." demiş.
Dedem ki; yedi evladına veli olarak seni
seçmişti. Sana çok değer verirdi. Niğde'nin
Bor'undan, Çukurköy'deki Halisdemir
Ailesi'nin gözü kulağı sendeydi. Onlar senin
gücünle ayakta durabiliyorlardı. Bundandır ki
Hüseyin Dedem; "Beni ayakta tutan gücüm."
derdi sana.
Bu gece öğrendim baba, O nasıl bir evlat
gücümüş öyle, sarsılmadan dimdik
duruşundan anladım senin yokluğunda bile.
Çobanlık günlerini dinlerdik senden.
Emeklilik hayalin yine köyünün toprağında
yaşamak ve üç beş hayvana çobanlıkla
günlerini geçirmektir.

Bu gece öğrendim baba, O nasıl bir evlat
gücümüş öyle, sarsılmadan dimdik
duruşundan anladım senin yokluğunda bile.
Çobanlık günlerini dinlerdik senden.
Emeklilik hayalin yine köyünün toprağında
yaşamak ve üç beş hayvana çobanlıkla
günlerini geçirmektir.
Devamında, dedem sana sormuş yine rüyanda.
"Nereye gidiyorsun oğul?" diye. "Nöbetim var,
nöbete gidiyorum." demişsin.
Ah baba ah! Daha nasıl haber gelsin ki sana?
Sadece bize söylememişsin; Cennetten müjde
geldiğini.
Bu gece öğrendim babam. Sen babanın da
duasını almışsın tıpkı şimdi milletinin duaları,
üzerine sağnak sağnak yağdığı gibi.
Sıkça televizyondan duyardım şehit şehit diye.
Hiç aklımın köşesinden bile geçmemişti sana
da bir gün şehit denileceğini.
Bana şehit emaneti, kardeşime şehit kızı,
anneme şehit eşi, dedeme de şehit babası...
İlk önce senin şehit olduğunu öğrendim o gece.
Gölbaşı Özel Kuvvetler Komutanlığı'ndan
haber geldi. Burası ülkemizin en dinamik
birliklerinin olduğu çok özel bir görev yeridir
diye bahsederdin bize hep.
Peki...
- Düşman buraya kadar nasıl gelebilmişti?
- Orada neler olmuştu o gece?
- Babamın bizim bilmediğimiz düşmanları mı
vardı?
- Gecenin sessizliğini bozan ilk kurşun neden
sıkılmıştı?
- Ve bu kurşunla vatanın kaderi nasıl
değişmişti?
Evet...
Düşman seninle aynı elbiseyi giyip kalbimize
kadar girmişti ve ilk görev sana düşüyordu
millet adına.

Komutanın: "Sana çok özel bir görev veriyorum, bu emrin sonunda şahadet vardır. Hakkını helal et Ömer! O birlik, o makam senin namusundur, içeri gireni vur!" emri vermişti.

Sen de hiç tereddüt etmeden, karargâha giren hainlere dersini vermiştin. Ve sonra otuz kurşunla vurulmuşsun.

Sonra düşündüm; ölümün de türlü türlü var.

Ötekilerden ne farkı vardı bu ölümün diye?

Bu gece öğrendim baba. Sen Allah yolunda, vatanın ve milletin için öldürmüş ve ölmüştün. Sen milletin kahramanıydın. Bebekliğimden beri hayalimdeki en yüce kahramandın. Gerçek o ki "Kahramanmışsın" babacığım.

Biliyorum şimdi; Babam Peygamberimiz'in müjdesi ile gitti. Şerefli bir vazife yaptı ve en şerefli mertebede, Cennette Peygamberim'e komşu oldu. O güne kadar üzerine her sabah giyip gittiğin elbise meğer asker olduğun bilinsin, rütben tanınsın, seni soğuktan korusun, üşütmesin diye giydiğin elbise değilmiş.

Bu gece öğrendim Baba; Üniformayı içinde gizlenmek için hainler de giyiyorlarmış, senin farkın; giydiğin o üniformayı Besmeleyle kefen niyetiyle giymekmiş her sabah. Sen o giysileri kefen yaptın, kutsal kildin Baba.

Daha iyi anladım şimdi! İman denilen şey kıyafetle değil, ruhla, kalp ile olurmuş.

Sadakat, insanın gönlünde mesken tutarmış, ne gizli ve şerefli rütbe taşıyanlar varmış meğer, rütbeler üstü. Benim babam da onlardan biriymiş.

Omzunda şehit simgesi yıldız taşıyan bir sürü asker tanıdım babam sayesinde. Biri de Biri de babamın alınının ortasından vurduğu haindi. Afganistan'da Babamla birlikte vazifedeydi iki yıl. Meğer Peygamber Ocağı'nda gizlenen hainler rütbelerine güveniyorlarmış. Bilememişler ki Şahadetten yüksek mertebe yokmuş. Şahadete giden yol, iman ve sadakat çiçeklerinin hiç solmadığı nasip yoluymuş. Ölümleri öldürerek şahadete koşmak ancak gerçek erlerin işiymiş. Benim babam işte o gerçek erlerdenmiş.

Ağladık, sızladık, gözümüzden yaşlar da döküldü, kahrolduk bu ihanete... Kolay mı herkes babasının elini tutarken, parklarda, bahçelerde, caddelerde...

Bense özel bir sıfatla ve vazifeyle, senin şerefli naaşının huzurunda bana ve ailemize bahsettiğin şeref, nişan ve vakar ile senin resmin olan çerçeveyi elime aldım, cenaze namazı kılınıncaya kadar ona baktım onu öptüm.

Bu gün öğrendim baba; Şerefli insanların ardında, sadece şerefli insanlar saf tutarmış.

İşte bu tabutun içinde bir kahraman yatıyor ve "O benim Babam!" Babam! diye, sessiz çığlıklarımla, vakur duruşumla, tüm dünyaya haykırdım.

Dedeme baş sağlığına gelenler, bir bir "Başınız sağ olsun!" dediler. O da: "Vatan sağ olsun!" dedi ve ekledi: "Oğlumun yerine bu yaşta beni vazifeye kabul etseler hemen koşar giderim.

Öyle ya vatansız, bayraksız, ezansız, istiklalsiz, istikbalsiz, esir bir baş sağ olsa ne işe yarardı. Bu kez, Dedem çok büyük dersler verdi baba, tıpkı sen gibi bana.

Bu gün öğrendim baba...

Vatansız sağ olan baş ne işe yarardı? Sen gittin ama vatan sağ kaldı. Şimdi ülkemize sığınan Suriyelileri daha iyi anladım. Aramızdaki farkı daha iyi öğrettin baba bana bu cesur gidişinle. Üç kurşun sıktın esareti kaldırdın, bedeli otuz kurşun yemekmiş, gözünü kırpmadın, onu da göze aldın.

Bu gün öğrendim Babam; Biz Türk Milletiyiz, bunu sadece biz yaparız.

Ben ve kardeşim Elifnur yetim kaldık. Dedem evlatsız, annem eşsiz...

Ama öğrendim Baba...

Ben artık şehit oğluyum. Babama emanet edilen vatan sağ kaldı, bu şeref bize yeter. Senin ölümün ölümlerden bir ölüm değil, seni cennete otuz melek götürdü, öğrendim ve eminim şimdi... Dedem yiğit adammış, kasketi ile dimdik durdu tabutun önünde ayakta, ben de aynı onun gibi. Senin çerçevele resmin elimde, dimdik başımla, en ön safta yerimi aldım.

Bu gün öğrendim Babam...

Senin kanını döken, her bir hain köşe bucak kaçtı ve senin şerefli silah arkadaşların onları ensesinden yakaladı...

Anladım ve gördüm ki; Babamın kanı yerde kalmamış, yurdumun karışmış... Her karış toprağına, dağına, taşına, havasına, suyuna buram buram karışmış

Bu gün öğrendim Baba... Şehit kanının gül kokusu gibi etrafı sardığı bu vatanda hainler nefes alamaz. Senin şahadetinin ardından öğrendim ki Babam, yalnız değilsin! Seninle birlikte yiğitler kervanında, tam iki yüz kırk üç kişi yol aldı ebediyete.

Bize bu gün yeniden öğrettin Babam, biz şerefli bir milletin evlatlarıyız. Atalarımızın yadigarı vatanımız, bayrağımız ve ezanımız için ölüme meydan okuyan iki bin kişi de kolunu bacağına şehit verdi. Gazilerimiz, tıpkı şahadet sırası kendilerine gelmesini beklerken sabırsızlanan Çanakkale yiğitleri gibi...

Hiç merak etme, gözün arkada kalmasın Babam.

Annem, kardeşim dedem ve tüm ailem önce Allah'a, sonra bana, sonra da aziz milletimize emanettir.

Bilmem ki kaç ömre sığmayacak şeyleri bir gecede öğrettin bana. Sana minnettarız;

Şan ve şeref dolu tarihimizle göndere diktiğimiz al bayrağımız altında birleşen necip milletimizle birlikte...

Sen, Elif Nur ve Doğan Ertuğrul'un yiğit ve şehit babasıdır.

Mehmet KEMİKSİZ
15 Temmuz'un Ardından I

Üsküdar'da Bir Şehit Oğlu Şehit

Bu gün 15 Temmuz 2016 Cuma. Günlerden en hayırlısı. Diz kırıp, baş kesip huzura yöneldi bir genç. Gelecek cumanın ne getireceği de, biraz dolaştı aklının bir köşesinde aslında. Daha çok var o zamana deyip, def etti aklından gelecek zamanların hayalden ibaret şekillerini.

Öyle ya bir hafta içinde neler neler oluyordu ülkesinde, yaşadığı şehirde, ailesinde, mahallesinde, sokağında hatta kapı bir komşularında. Kim göre, kim göçe...

Yolculuk düşledi; diğer yollara benzemeyen, kesintisiz, zamansız, mekânsız. Diğer zamanlara ve mekânlara hiç benzemiyordu bu yolculuk.

Akşamı gösterene hamd ederek yuvasına gitti babası kardeşleri bir bir. Geçmiş günlerdeki ve geçmiş akşamlarınki gibi bir geceye doğru gidiyordu zaman hızla akarcasına.

Akşamın karanlığı koyulaştıkça, bir yanında sükûnet, bir yanında hiç tatmadığı hisler.

Babası iki gözle bakar çok gözle görürdü etrafını. Onun içinde, hiç erişilemeyen hayalleri surete dönüştürüp insanların hayran kaldığı sesleri renkleri eserleri sunardı milletine; gönlünü beslediği bu aziz toprakların ruhunda meydana getirdiği yansımalar ile.

Hep toprak diye baktığımızı babası vefa, sessizlik, karşılıksız veren, sadece gizlemeyi seven bir şey yahut sadece sırrın tecelligâhı olarak görürdü.

Onca insan tanırdı babasının sayesinde değişik değişik fikirleri duruşları ve bakışları olan, o hepsinin onda bıraktığı izi muhafaza eder bu zarif adam, sonra o izleri birleştirir ve bayrağın gönderden inişini kalbindeki damarlar kopmuşçasına hissedip bayrak direğine koşuşan, birbirine merdiven olup o ay yıldızı göndere çeken millet yapardı o izlerle.

Aynı yoldan geçtiğimizi insanlara öyle bir hatırlatma ile seslenir ki milyonlar tekrar hatırlardı Asya'dan Anadolu'ya sökun sökun gelişlerini ve bu toprakları kanla yoğurup vatan yapışlarını.

Yine su uyur düşman uyumaz sözünü, her şey yeni başlıyor fikrine dönüştürüp, Müslümanın iki günü birbirine eşit olamaz, düsturu ile yoğurup "durmak yok yola devam" diye milletin diline nakarat yapıp ezberletmişti adeta.

Şimdi daha karmaşık işlerden, kargaşadan, karmaşadan, yine malzemesi iki cepheli varlık olan insandan, yeni bir söz üretmeliydi ki kimse o söze onun gibi erişebilmiş olmasın.

Meleklerle eş, değer verilip sonra aşağıların aşağısına kadar inebileceğini bildiği insanoğlunun yeni bir hikayesi vardı sırada. Bu sefer bu hikayenin kahramanı kendisi olmalıydı, gerekiyorsa da yardımcı olarak yavrusu.. Öyle ya "inaçlıysan üstünsün" direktifini hazmetmiş bir kalpte korkunun yaşaması mümkün müydü.

Akşam yemeği saatlerinden itibaren durumu izledi evinde çocukları ile. Gittikçe kötüleşen vaziyet üzerine kalktı. Gecenin yarısına doğru anladı ki aşağıların aşağısına indirilmiş beyinler, bir hainlik tuzağı kurmuşlar bu aziz vatana. Hiç düşünmeden hazırlandı. Abdestini aldı, hiç tereddüt etmeden yapması gerekeni önceden yüzlerce defa prova etmişçesine büyük bir vakar ve inanmışlıkla yöneldi kapıya. Ya Oğlu?

Henüz on altı yaşındaydı, lise okuyordu. Pırıl pırıl bir kalbi vardı. Çok güçlü bir imanı vardı. Adam olacaktı, vatana millete adayacaktı ömrünü.

Evi ailesi kardeşleri vardı onların yüzüne baktı, birde babasının yüzüne. Hiçbir sözünü geri çevirmediği babası vakurdu, kararlıydı. Gönderdeki bayrağın ipini kesmişti bir hain, babası şah damarı kopmuşçasına sarsıldı ve işin başa düştüğünü hissetti, bu sefer kendisi koşacaktı bayrağın düşürüleceği yere. Orası Boğaz Köprüsüydü. Hava alanıydı.

Eğer Boğaz köprüsünü geçebilirse istikamet, ülkesinin havalanışının şahidi hava limanına ulaşıp oradaki bayrağı zapt edecekti. Müsaade istedi delikanlı babasından bende geliyorum diye.

İzin vermedi sen evde kardeşlerinin yanında ailenin başında kal dedi. Babasının bie sözünü hiç iki etmemişti. Bu sefer sözü iki edecek ve onu razı edip çıkacaktı evden kararlıydı. Çünkü bu yükü bir başına onun omuzlarına bırakamazdı. Tüm ısrarlara rağmen abdestini aldı babasının yol arkadaşlığına and içti kalbten. "Sen nereye, ben oraya dedi ve evden çıktı babasıyla.

Köprüye yaklaştıklarında, Askerler(!) tankları köprünün girişine çekmişler geçişe izin vermiyorlar. Babası arabadan indi kendinden emin adımlarla yürüdü, konuşmak için yaklaştı, ikna etmeye çalıştı, ne mümkün, karşısında artık insan yoktu sanki. Beyinleri ve kalpleri ellerinden alınmış eli silahlı mankurtlar vardı.

Baba hiddetlendi, konuştu konuştu konuştu. Anlattı, sizi aldatmışlar, siz bu milletin çocukları değil misiniz. Elinizdeki silahları bu millet bunun için mi verdi size diyerek ama dinlemedi. Arabaya doğru yöneldiği bir anda, köprünün direklerine yerleştirilmiş keskin nişancılardan birinin ateşi ile yere düştü. Evet şimdi o baba kendi destanını kendi kanı ile yazıyordu. Şehadet, geziniyordu baba ile oğul arasında, sanki köprü üzerinde ki ılık esinti ile.. Bu sefer baba oğul bağı ile değil de adeta kahramanlık ve şehitlik mertebesi sıfatı ile bağlamak istiyordu iki yiğidi birbirine kader.

Tazecik oğul, bir an tereddüt etmeden baba baba diye haykırarak çıktı arabadan ve babasının köprünün serin asfaltına yığılan aziz naşına doğru koşmaya başladı.

Kim bilir aklında Akif'in

"Vurulup tertemiz alnından uzanmış yatıyor

Bir hilal uğruna ya Rab ne güneşler batıyor"

dizeleri mi şimşekler gibi çakıyordur. Kim bilir?

Baba yerde yatıyor, yiğit evlat yaklaşıyor "Allah Allah!" diye koşuyor. Kurşunların sesi adeta rüzgarın uğultusuna karışıyordu bu dakikalarda köprünün üzerinde.

Baba destanı yazmaya başlamış ancak yük o kadar ağır ki, vazife o kadar kavi, en şerefli mertebeye ulaşma yolu o kadar çetin ki daha iki yüz kırk üç yiğit lazımdı bu destanın bitmesi için. Biri de henüz hayatının ilkbaharında olan kendi yavrusu olmak üzere.

Hain eller ardı ardına iki kez daha basıyor tetiğe ve yiğit genç babasının yanına Peygamber ağuşuna bırakıyor kendini.

Üsküdar; mekanlardan bir mekan, 15 Temmuz zamanlardan bir zaman, Erol Olçok ve körpecik evladı Abdullah Tayyip Olçok yiğitlerimizden iki yiğit. Şehitler Köprüsünün unutulmaz kahramanları.

Göğüslediler kurşunları, vatan sağ olsun diye. Vatan sağ kaldı. Koştular Bayrak inmesin diye, dökülen kanların hepsi helal. Bayrağımız vatanımızın her bir köşesinde gururla dalgalanıyor.

Okunan Salalar onların ruhlarını ferahnâk etti.

"Bu ezanlar ki şehadetleri dinin temeli

Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli"

Dedi Akif, onlar kurtuluş mücadelesini kazandılar ve "Allahu Ekber!" nidaları her zamankinden daha gür bir şekilde yükseliyor minarelerimizden.

Bir oğul bir baba şehit düştü; diğer babalar, diğer oğullar ve kızlar esir düşmesin diye.

Şehit oğlu Şehit destanı yazıldı Üsküdar'da.

Şanlı sayfasındaki şehadet listesine kaydetti Yüce Yaradan şehitlerimizi.

Rabbimiz şehadetlerini kabul etsin en şerefli mertebeye ulaştırın Peygamberimize komşu kılınsın.

Rabbimiz, şehadet bilincini milletimizin gönlünden eksiltmesin.

Vatanımız, milletimiz, bayrağımız, istikbalimiz istiklalimiz ve mukaddesatımız için her birimize imrendiren bu şehadet gibi şehadetler nasib etsin.

"Ey şehit oğlu şehit kanlı libasın kefendir sana

Bu milletin âgûşu metfendir sana

Ey şehid oğlu şehid isteme benden makber Sana ağuşunu açmış duruyor Peygamber

Şehit Baba ve Oğul

Erol ve Abdullah Tayyip Olçok Hatırasına...

Mehmet KEMİKSİZ
15 Temmuz'un Ardından II

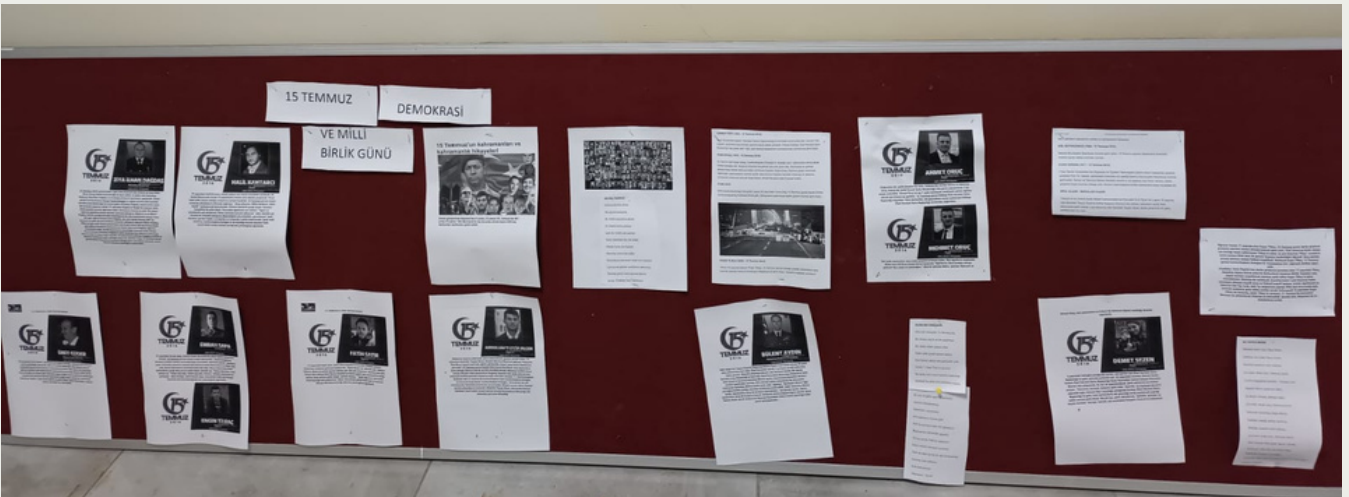
Doğan YILMAZ-7/C

15 Temmuz Gazi Ziyareti

Öğrencilerimizden Tanem Asya KELEŞ'in babası Hakan KELEŞ; 15 Temmuz gecesi vatanı savunmak üzere kardeşiyle köprüye ilk gidenlerden olmuştur. Köprü kalabalıklaşmaya başladıktan sonra bacağından yaralanmış ama durumu fark etmemişti bile. Sonrasında kardeşi, Hakan Bey'in yaralandığını görerek onu hemen hastaneye götürmüştü. Hakan Bey bacağından ameliyat olmak zorunda kalmıştı. Biz de kendisi ve ailesine geçmiş olsun dilekelerimizi iletmek için evine ziyarete gittik. Ziyaretimiz sırasında hikayesini bizimle paylaşan Gazimiz Hakan Bey'e o mühim gecede vatanını sahipsiz bırakmadığı ve canı pahasına savunduğu için teşekkür ederiz.

15 Temmuz Okul Panosu

15 Temmuz Demokrasi Zaferi Ve Şehitleri Anma Töreni

Vatan uğruna Türkiye aşkına

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
CUMHURBAŞKANLIĞI
İLETİŞİM
BAŞKANLIĞI

150
YIL